

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **T. N. Q.**, nar. X,
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika,

zastoupen advokátem Mgr. Svatoslavem Prochorovem,
sídlem Blanická 1008/28, Praha 2,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2026, č. j. CPR-33125-3/ČJ-2025-930310-V234,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo částečně změněno rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-266204-57/ČJ-2022-000022-50 dne 27. 8. 2025, kterým byla žalobci uložena povinnost

opustit území členských států EU dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Lhůta pro vycestování byla stanovena na 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Žalovaným bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno, byl pouze upraven výrok rozhodnutí tak, že žalobci byla uložena povinnost opustit území členských států EU a dále Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, (dále též „smluvní státy“).

2. V žalobě žalobce namítl, že obě rozhodnutí správních orgánů byla postavena zejména na názoru, že uložení povinnosti opustit území členských států EU je přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Dle žalobce sice správní orgány přiměřenost posuzovaly, ale v otázce využití institutu povinnosti opustit území oproti vyhoštění žalobce nebylo dostatečně posouzeno, zda k daným opatřením z pohledu přiměřenosti mělo být vůbec přistoupeno, ani zda 30denní lhůta k vycestování byla dostatečná. Žalovaný shledal, že žalobci ve vycestování do domovského státu nebrání žádné překážky na jeho vůli nezávislé a námitky uplatněné v odvolání lze považovat za nedůvodné. Dle žalobce nebylo při vydání obou rozhodnutí postupováno v souladu se základními zásadami správního řízení dle správního řádu. Nebyl dále dostatečně zjištěn skutkový stav. Rozhodnutí nebyla adekvátně zdůvodněna. Obě rozhodnutí jsou dle žalobce nezákonná, nesprávná, nepřezkoumatelná a nepřiměřená z hlediska dopadů do rodinného a soukromého života. V odvolání bylo uváděno, že žalobce na území neoprávněně pobýval pouze krátkou dobu v řádu dní, a svou situaci řešil ihned a dobrovolně na příslušném pracovišti správního orgánu. Vyřešení pobytového oprávnění je pro žalobce zásadní zejména s ohledem na jeho sociální a rodinné vazby na území České republiky, zejména soužití a péče o jeho družku a tři děti. I přes zletilost dětí žalobce je žalobce primárním pečovatelem o chod domácnosti. Odvolání se danou skutečností zabývalo nedostatečně. Z rozhodnutí lze vyčíst, že soužití žalobce s jeho družkou a dětmi v jedné domácnosti a jejich citová vazba nemůže sama o sobě založit nepřiměřený zásah do rodinného života. V případě žalobce však nejde pouze o odloučení od rodiny, ale i o skutečnost, že přítomnost žalobce je klíčová pro udržení rodinného zázemí a rozvoj dětí i ze stránky udržování domácnosti. Žalobce dodal, že zde má i další vazby, kdy na území České republiky legálně pobýval přes více než polovinu svého života a je silně zakořeněn do místního života a sociálního zázemí s tím, že v zemi svého původu, tedy ve Vietnamu, prakticky žádné takové vazby nemá. Nebylo zohledněno, že žalobce si není vědom toho, jak pro sebe ve Vietnamu vytvořit, byť i základní zázemí ve Vietnamu tak, aby byl případně schopen co nejrychleji vyřešit svůj návrat do ČR k rodině. Tato skutečnost by podstatně prodloužila dobu odloučení žalobce od rodiny.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
5. K obecným námitkám žalobce týkajících se toho, že měly správní orgány porušit zásady správního řízení, nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, rozhodnutí nebylo dostatečně odůvodněno a obě rozhodnutí správních orgánů jsou dle žalobce nezákonná a nepřezkoumatelná, soud uvádí, že tyto vady rozhodnutí správních orgánů nenalezl.

Odůvodnění správních rozhodnutí splňuje požadavky přezkoumatelnosti. Z rozhodnutí je patrné, z jakých skutkových zjištění správní orgány vyšly, jaké právní normy aplikovaly a jakými úvahami byly vedeny při hodnocení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Samotný nesouhlas žalobce s výsledkem hodnocení jeho věci nezakládá nezákonnost, nepřezkoumatelnost ani jinou nedostatečnost rozhodnutí. Rovněž podklady, ze kterých správní orgány vycházely, soud považuje za adekvátní, bylo přihlédnuto k tvrzením žalobce i objektivním zjištěním jeho případu.

6. Podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.*
7. Rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců představuje, jak uvedl i žalovaný, nejmírnější možný postih, který mohl být v dané věci být vůbec zvolen. Pro žalobce znamená toto rozhodnutí nejmenší možné negativní důsledky, jde o opatření, které na rozdíl od správního vyhoštění není přitěžující okolností pro následné získání pobytového oprávnění na území ČR. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020 č. j. 9 Azs 54/2020 - 32 se soud vyjádřil k povaze daného institutu takto: „*Opatření o povinnosti opustit území (§ 50a) bylo do zákona o pobytu cizinců zavedeno zákonem č. 427/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, (zákon o azylu), a další související zákony. Podle důvodové zprávy se rozhodnutím dle § 50a uvedeného zákona „deklaruje neoprávněný pobyt cizince na území a ukládá povinnost opustit ve stanovené době území České republiky, aniž by za neoprávněný pobyt byla cizinci stanovena sankce v podobě zákazu vstupu“.* Jak konstatoval NSS v rozsudku ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018 - 35, *rozhodnutí o povinnosti opustit území je „v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajících na území ČR. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určitou dobu“.* *Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných případech, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území České republiky.*“
8. Co se týče uložení tohoto opatření žalobci, bylo zjištěno, že žalobce od 13. 8. 2022 do 15. 8. 2022 pobýval na území bez platného pobytového oprávnění. Dostavil se sice osobně spolu se svým právním zástupcem řešit pobyt ke správnímu orgánu, avšak až dne 15. 8. 2022, přičemž měl vystaven výjezdní příkaz s platností do 12. 8. 2022. Samotná skutečnost, že doba neoprávněného pobytu byla krátká a že se žalobce na pracoviště policie dostavil dobrovolně, nemůže zpochybnit naplnění podmínek § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobci nesvědčilo jiné pobytové oprávnění a vycestovat nehodlal, jak plyne i ze žaloby samé. Nebyl tak jiný způsob, jak ukončit jeho neoprávněný pobyt, jestliže vzhledem k jeho předešlé trestné činnosti nebyl očekávatelný předpoklad pro udělení pobytového oprávnění. Již z tohoto důvodu je žaloba zjevně účelová, neboť z předchozího soudního řízení ve věci sp. zn. 16 A 37/2023 muselo být žalobci zřejmé, že jeho pobyt v ČR bude nadále neoprávněný, a tedy i časově zásadně prozatímní. Případ žalobce prokazuje

systémovou neefektivitu aplikace právního řádu, jestliže namísto v trestním řízení uloženém trestu vyhoštění proběhla po propuštění žalobce v roce 2021 další dvě správní řízení, která vedla k fikci pobytu žalobce v ČR a teprve v roce 2026 byl vytvořen předpoklad pro případné vynucené vycestování žalobce z ČR.

9. Žalobce se dopustil neoprávněného pobytu, kdy pobýval v ČR bez platného pobytového oprávnění. Současně nebyl držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem EU. Dle správních orgánů byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, což lze plně potvrdit, žalobci navíc naopak mohlo být uloženo i správní vyhoštění. Správní orgán I. st. shledal, že jednání žalobce naplnilo skutkovou podstatu pro uložení správního vyhoštění, nicméně postupoval mírněji cestou uložení povinnosti opustit území, což následně potvrdil jako správný postup žalovaný. Správní orgány se pohybovaly zcela v intencích zákona a zároveň způsobem na žalobce nejméně negativně dopadajícím, když, jak žalovaný správně podotkl, přitom pro rozhodnutí o správním vyhoštění stačí i absence pobytového oprávnění tak, jako u žalobce.
10. Soud má za to, že dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života byly správními orgány posouzeny zcela dostatečně, a to včetně otázky intenzity citových vazeb, zabezpečení rodiny či namítané absence zázemí žalobce ve Vietnamu.
11. Soud poukazuje na rozsudek zdejšího soudu č. j. 16 A 37/2023 – 77 ze dne 9. 10. 2024 o žalobě žalobce proti zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území ČR. V rozsudku se soud zabýval zásahem do rodinných vztahů žalobce, neboť žalobce žádal o pobytové oprávnění z titulu rodinného příslušníka občana EU. Shodně jako ve věci sp. zn. 16 A 37/2023 má soud za to, že i v nyní posuzované věci má na posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného života podstatný vliv předchozí trestná činnost žalobce. V rozsudku č. j. 16 A 37/2023 – 77 soud konstatoval: „Z trestních rozsudků vyplývá, že žalobce byl pravomocně odsouzen za výrobu řádově desítek kilogramů pervitinu (bod 9 rozsudku 15 To 64/2018), 85 kg (bod 21 rozsudku 43 T 1/2018), 19,2 kg (bod 22 rozsudku), 6 kg (bod 31 rozsudku). Jedna dávka pervitinu je 50 - 250mg, tudíž za 1 kg žalobcem vyrobeného pervitinu by při dávce 100mg bylo 10 000 dávek. Žalobce dle odůvodnění trestního rozsudku měl vyrobit statisíce dávek pervitinu. Z odposlechů telefonních hovorů žalobce i jeho družky je patrné, že žalobce sám vyráběl pervitin a dále jej prodával, jeho úloha v rozsáhlé trestné činnosti byla aktivní a rozhodující, nejednalo se o servisní nebo doplňkovou úlohu. Jeho družka (matka zúčastněných osob) se na výrobě drog podílela součinností ve formě zajišťování produktů k výrobě drog. V této souvislosti se soud podivuje nad tím, že přestože se trestní soud vyjádřil k příjmovým možnostem žalobce ve vztahu k modernímu domu, nijak nedal do kontextu dále částku za vyplacení restaurace 1.5 milionu Kč, roční příjmy žalobce do cca 200 tis. Kč a osobní vazbu mezi žalobcem a jeho družkou ve smyslu propadnutí majetku rodinného domu družky v Praze. Lze důvodně předpokládat, že v trestním řízení obžalovaný s družkou popřeli svůj vztah a z něj vzešlé děti právě z důvodu zabránění propadnutí domu, který je ve vlastnictví družky. V trestním řízení žalobce předložil lékařské potvrzení z Vietnamu o léčbě schizofrenie, přestože danou diagnózu znalec jednoznačně vyloučil. Žalobce se společně odsouzenou družkou má tři vlastní děti, jejichž matrikové rodičovství s občanem ČR bylo zjevně zneužito ke získání pobytového oprávnění družky žalobce a k nabytí státního občanství dětí (zúčastněných osob). Tato skutečnost sice nebyla důvodem rozhodnutí žalovaného, soud ji uvádí pouze pro kontext, aniž by se jednalo o okolnost určující výsledek řízení soudního i správního. Žalobce žije s dětmi od narození a jejich otcovství řešil teprve v okamžiku, kdy hodlal uplatnit ochranu rodinného příslušníka občana EU. Soud shodně se

žalovaným zároveň přihlédl k tomu, že žalobce byl již dříve odsouzen za trestný čin padělání veřejné listiny – cestovního pasu Slovenské republiky, kdy soud navíc považuje za podstatné okolnosti vyhotovení předmětného cestovního pasu. Nejednalo se o prostou úpravu pasu, nýbrž o „výrobu“ pasu pro žalobce při samotném vydání pasu správním orgánem, čímž je dle soudu prokázáno určité napojení žalobce na organizovaný zločin, shodně jako výroba pervitinu v takovém množství.

12. Výrobu drog, natož v takto velkém rozsahu soud považuje za zásadní okolnost pro přijetí závěru o nebezpečí cizince z hlediska veřejného pořádku. Historie otcovství dětí žalobce je další okolností, která prokazuje, jaký despekt má žalobce k pravidlům hostitelské země. Pobyt žalobce na území ČR je od samého počátku lemován snahou obcházet zde stanovená pravidla a testovat jejich bezzubost.
13. Co se týče soukromého a rodinného života žalobce, lze uvést, že žalobce žil sice dlouhodobě na území ČR, jak uvedl v žalobě, nicméně zde také páchal závažnou trestnou činnost a nacházel se z tohoto důvodu mj. i ve výkonu trestu. Žije zde s dětmi a družkou, kdy z ničeho neplyne, že by měl být on na ní či ona na něm zásadním způsobem závislý, například co se týče péče z důvodu zdravotního stavu či jiného obdobně závažného důvodu. Ze správního spisu naopak plyne, že v době konání řízení byla družka žalobce na návštěvě ve Vietnamu, tedy neměla problém se od žalobce krátkodobě odloučit. Družka i žalobce dále shodně sdělili, že rodinu financuje výhradně družka skrze své pasivní příjmy ze zahraničí, kdy žalobce naopak nepracuje a vypomáhá jednotlivými činnostmi, které jsou zapotřebí. Přestože žalobce uvádí, že ve Vietnamu nadále nemá žádné vazby, neodpovídá toto jeho dřívějším sdělením o tom, že tam naopak má rodinné příslušníky. Soud má za to, že v případě žalobce je představitelné jak odloučení obou partnerů, tak i případný odjezd žalobce do Vietnamu, a poté opětovný návrat, pakliže si žalobce vyřídí příslušné pobytové oprávnění. Co se týče dětí žalobce, soud předně uvádí, že všechny děti, u nichž je žalobce nově zapsán jako otec v rodném listě, již byly ke dni vydání napadeného rozhodnutí zletilé. Družkou žalobce bylo sděleno, že žalobce rodině vypomáhá různými potřebnými činnostmi, ale v rámci rodinných vztahů neplyne žádná zásadní závislost, kdy nadto žalobce po značnou dobu s vlastní vinou nacházel ve výkonu trestu, tedy s rodinou rovněž nesdílel domácnost, kdy družka k tomuto dodala, že v příslušné době jí vypomáhala s dětmi rodina. Syn se živí již sám. Dle soudu nelze rovněž odhlédnout ani od kontextu pobytové historie žalobce, kterému bylo odejmuto povolení k trvalému pobytu (rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. 10. 2019), kdy žalobce po ukončení tohoto oprávnění na území ČR nadále pobýval a až v únoru 2023 teprve podal žádost o povolení k přechodnému pobytu, neboť zde pobýval na základě fikce pobytu po dobu řízení o vyhoštění. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k tomuto uvedl, že dle rozhodnutí o zrušení pobytu žalobce byla žalobci stanovena lhůta k vycestování do 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, tedy od 8. 12. 2021. následně byl vydán výjezdní příkaz s platností od 9. 12. 2021 do 6. 1. 2022, žalobce však nevycestoval a dne 15. 8. 2022 s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, které bylo poté překvalifikováno na řízení o povinnosti opustit území.
14. Soud nepochybně, že napadené rozhodnutí bude mít na soukromý a rodinný život žalobce negativní dopad spočívající v dočasném odloučení od jeho rodiny, aniž by však soud shledal nepřiměřenost takového zásahu vzhledem k rozsahu trestné činnosti žalobce a jeho aktivní úloze v páčání trestné činnosti ve spolupachatelství s družkou. Uvedl-li žalobce v žalobě, že judikatura správních soudů i Ústavního soudu shledala nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života u cizinců s obdobně závažnou trestnou činností, kteří však měli mnohem slabší rodinné a soukromé vazby na území České republiky, nijak takovou judikaturu nespecifikoval, natož aby poukázal na skutkovou shodu s posuzovanou věcí. Shodně žaloba nijak nespecifikoval rozhodnutí

žalovaného, která mělo založit legitimní očekávání žalobce na vyhovění jeho žádosti. Žalobcem uváděná skutečnost, že došlo k překvalifikování jeho řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území z důvodu nepřiměřenosti dopadů nemůže na uvedených závěrech nic změnit. Pokud měl žalobce vyrobit statisíce dávek pervitinu, kolik této drogy mělo za následek smrt nebo zničených životů uživatelů drog a jejich rodin? Namítá-li žalobce zásah do rodinného života, pomíjí rodiče, které zasáhla jeho trestná činnost výroby drog. Zásah do rodinného života žalobce je zcela dán konáním žalobce. Oproti tomu rodiče dětí, jejichž životy zasáhla trestná činnost žalobce, tuto volbu neměli. Soud považuje obecně výrobu a distribuci drog za zásadní okolnost, která vylučuje jakýkoliv další pobyt cizince na území ČR, natož v takovém velkém množství jako u žalobce. Jedná se hodnotově o nulovou toleranci výroby tvrdých drog. Není důvodu, aby Česká republika byla v oblasti pobytu natolik benevolentní, aby cizince naopak utvrzovala v tom, že několikaletý trest odnětí svobody je pouze akceptovatelné zlo pro zajištění potřeb rodiny cizince.“

15. Kasační stížnost žalobce proti rozsudku byla zamítnuta usnesení NSS č. j. 8 Azs 248/2024 - 41, dle kterého: „Městský soud se přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho rodinných příslušníků podrobně a přezkoumatelně zabýval v bodech 37 až 41 napadeného rozsudku v souladu s výše citovanou judikaturou. Za podstatné považoval, že z ničeho nevyplývá, že by děti stěžovatele či jeho družka na něm byli zásadně závislí. Vyšel ze závěru žalovaného, že rodinu financuje výhradně družka a stěžovatel doma pouze vypomáhá. Děti byly ke dni vydání napadeného rozhodnutí již zletilé a syn se živí sám. Stěžovatel se navíc po značnou dobu nacházel ve výkonu trestu, kdy s rodinou taktéž nesdílel společnou domácnost a družka uvedla, že jí tehdy s dětmi vypomáhala její rodina. Osobní přítomnost stěžovatele na území ČR tak není pro jeho rodinné příslušníky nezbytná. Stěžovatel také neovládá ani základy českého jazyka a jeho vazby v ČR jsou zjevně omezeny na vietnamskou komunitu, v čemž může pokračovat i v zemi původu. Dodal, že se ostatně na území ČR může opět vrátit, pakliže si vyřídí příslušné pobytové oprávnění. [44] V neposlední řadě městský soud zohlednil také vyjádření osob zúčastněných na řízení. Uzavřel, že z nich plyne silný vztah ke stěžovateli, který však lze obecně předpokládat u všech rodin. Nejedná se proto o nijak mimořádnou okolnost. S ohledem na rozsah trestné činnosti stěžovatele tak shledal přiměřený zásah nejen do práv stěžovatele, ale i osob zúčastněných na řízení. Městský soud uzavřel, že ačkoliv zamítnutí žádosti stěžovatele o přechodný pobyt představuje zásah do rodinného a soukromého života, spočívající v dočasném odloučení od rodiny, nelze jej považovat vzhledem k okolnostem za nepřiměřený. Nejvyšší správní soud na uvedeném posouzení neshledal žádné pochybení, které by mohlo založit přijatelnost kasační stížnosti.“
16. Existence rodinných vazeb žalobce nebyla správními orgány opomenuta, tím méně zpochybněna, naopak byla řádně zohledněna a bylo odůvodněno, z jakého důvodu nespátňuje správní orgán I. st. ani žalovaný nepřiměřenost. Žalobci bylo nadto uloženo nejmírnější z možných opatření řešení neoprávněného pobytu, tedy povinnost opustit území. Z obsahu správního spisu je patrné, že správní orgány se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí zabývaly, a to včetně hodnocení míry skutečné intenzity rodinného života žalobce. Žalobce ve správním řízení tvrdil, že zajišťuje chod domácnosti a podporuje děti při studiu. Neuváděl však v žádném případě takové konkrétní okolnosti, které by nasvědčovaly existenci zvláštní závislosti rodinných příslušníků na jeho přítomnosti ve smyslu judikatury k čl. 8 Úmluvy a § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobcovy děti byly v době správního rozhodování již zletilé, přičemž zde nebyl zjištěn žádný nadstandardní prvek závislosti nad rámec „běžných“ citových a rodinných vazeb. Ze správního spisu neplyne, že

by některý z rodinných příslušníků žalobce byl na jeho osobní přítomnosti existenčně, zdravotně nebo jinak mimořádně závislý. Samotná pomoc s chodem domácnosti nebo obecná podpora dětí při studiu takový závěr bez dalšího neodůvodňuje, o to méně za situace, kdy žalobce při výslechu dne 15. 8. 2022 také uvedl, že jej samého živí jeho manželka, která jezdí za prací do Německa, on nepracuje. Žalobce rovněž sdělil, že manželka pracuje, zatímco on se stará o děti, dcery mají chodit do 11. třídy. Soud má za to, že uváděnou míru péče o rodinu ze strany žalobce nelze přeceňovat. Pokud je to navíc partnerka, kdo živí žalobce a rodinu, kdy děti žalobce jsou již zletilé a studují, přičemž žalobce neuvedl, že by kdokoli z jeho rodiny měl např. natolik zásadní zdravotní obtíže a byly by vyžadována významnější péče o něj, má soud za to, že pobyt žalobce v domácnosti z titulu péče o zdravé dospělé děti není bez dalšího rozhodně důvodem proč by taková situace měla zakládat jakoukoli výjimečnost. Takto ostatně právě uvažoval i žalovaný (str. 8 či 10 rozhodnutí). Je pravdou, že žalobce při výslechu dne 18. 9. 2024 sdělil, že jedna z dcer prodělala po narození operaci srdce a musí ji proto sledovat kvůli zátěži a stresu, obě dcery však již dle žalobce odmaturovaly. Syn dokončil VŠE. Dle soudu je rodina schopná fungovat i bez osobní přítomnosti žalobce.

17. Neobstojí ani námitka, že správní orgány bagatelizovaly délku a intenzitu odloučení žalobce od rodiny či ČR. Žalobci bylo uloženo nejmírnější z možných představitelných opatření, nebyl mu naopak uložen zákaz vstupu. Případné obtíže při budoucí legalizaci pobytu žalobce mohou být spojeny s jeho předchozí trestní minulostí, tedy s následky jeho vlastního jednání. Žalobce si těchto rizik ve vztahu k jeho pobytovému oprávnění a protiprávnímu jednání měl být vědom, přičemž dopustil-li se takového jednání, musel počítat s tím, že toto se může negativně projevit na jeho budoucí pobytové situaci. Žalovaný v této souvislosti podotkl, že: *„Snahy o legalizaci pobytu na území ČR musí vyvinout vždy cizinec, a to takovou měrou vlastní aktivity, aby na území ČR pobýval jen oprávněně, v mezích, které mu zákon umožňuje. Účastník řízení musí svou aktivitou iniciovat zahlazení svých trestů, na základě, kterých byl pravomocně odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody, což asi nebude jednoduché, ale na druhou stranu tato možnost není zcela nerealizovatelná. Poté již mu nic nebude bránit si své pobytové oprávnění např. v ČR, nebo kdekoliv jinde vyřídit. Nikde není dáno, že rodinný život se svou rodinou musí sdílet jen a pouze v ČR. Tento jejich život mohou realizovat, kdekoliv, kde budou mít všichni povolen pobyt.“* S těmito závěry se nelze než ztotožnit, bude na žalobci, aby svou budoucí pobytovou situaci vedl způsobem, který mu bude ve spojitosti s jeho minulostí umožněn. Převáží-li u žalobce intenzita jeho rodinných vazeb, bude na něm, aby našel cestu jeho soužití s rodinou některým z možných legálních způsobů, ať již v ČR nebo v jiném státě, např. v Německu, kde má pracovat žalobcova partnerka. Ostatně žalobce sdělil, že je to ona, kdo financuje rodinu prací z Německa, tedy minimálně od partnerky je žalobce zvyklý být po nějakou dobu odloučen již i v době pobytu v ČR. Žalovaný se vymezil i ohledně konkrétních možností řešení ze strany žalobce, kdy zmínil, že: *„účastníkovi řízení nebyl uložen zákaz vstupu na území a může se tedy na území členských států EU a smluvních států vrátit prakticky ihned poté, co si na zastupitelském úřadu pro opětovný vstup na území členských států EU vyřídí potřebné formalities. V souvislosti musí odvolací orgán cizinci dát za pravdu, že v omezeném rozsahu, a to z důvodu uváděné trestné zachovalosti, ale jak již bylo uvedeno, do této situace se dostal cizinec svým vlastním jednáním, tedy upřednostnil páčání trestné činnosti před řádným způsobem života a možnosti dané ČR k pobytu ve formě trvalého pobytu. Nyní může cizinec využít vzhledem k jeho trestní minulosti pouze institut tzv. krátkodobého víza, popřípadě požádat o dlouhodobé vízum v jiném členském státě EU. To do doby než bude jeho trest zahlazen podle ustanovení § 105 trestního zákoníku, jak správně sám*

uvádí. Jelikož je účastník řízení zastoupen právním zástupcem, může se na něho obrátit s tím, aby mu byl tento postup osvětlen.“

18. Správní orgány řádně zohlednily délku pobytu žalobce na území, jeho předchozí pobytový status, rodinné vazby na území České republiky, soužití s družkou a dětmi. Vzaly v úvahu i fakt, že ve Vietnamu již žalobce nemá faktické zázemí. Tato skutečnost však v poměrování s ostatními hledisky, zejména s povinností státu reagovat na neoprávněný pobyt, neměla zásadní význam. Žalobci nic nebrání si tam zázemí vytvořit, případně se může do ČR opět vrátit. Nadto ani nelze s žalobcem souhlasit v tom, že by ve Vietnamu jeho zázemí nebylo vůbec žádné, neboť dle jeho sdělení uvedeného při výsledku dne 15. 8. 2022 má ve Vietnamu rodiče a bratra, s rodinou je v kontaktu. Ani délka pobytu žalobce bez dalšího nezakládá důvod pro nepřiměřenost, tím spíše ne, když žalobce zde páchal trestnou činnost. Lze též pro úplnost dodat, že míra integrace žalobce v ČR nebyla zásadního rázu ani v jiném směru, neboť mj. výslech v roce 2022 byl veden ve vietnamském jazyce za přítomnosti tlumočníka, když žalobce uvedl, že český jazyk neovládá.
19. Soud uzavírá, že správní orgány správně vycházely z toho, že žalobce pobýval na území neoprávněně, a nepochybily, pokud místo správního vyhoštění použily mírnější institut podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Současně dostaly povinnosti posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 174a téhož zákona. Zjištěné rodinné a soukromé poměry žalobce neodůvodňovaly závěr, že by i toto nejmírnější opatření bylo v jeho případě nepřiměřené.
20. K námitce týkající se délky lhůty stanovené k vycestování soud uvádí, že tuto taktéž jako důvodnou neshledal. Podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že *police v rozhodnutí podle odstavce 1 písm. a) a odstavce 2 stanoví dobu k vycestování z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a to v rozmezí 7 až 30 dní, a v rozhodnutí podle odstavce 1 písm. b) a c) v rozmezí 1 až 7 dní. Pokud by měla doba k vycestování začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud je v průběhu doby k vycestování cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování zejména z důvodu uvedených v § 174a odst. 2, police, pokud shledá důvody pro stanovení nové doby k vycestování, vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů; odvolání nemá odkladný účinek. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.*
21. Předmětná lhůta byla žalobci vyměřena na 30 dní ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, tedy byla stanovena v maximální zákonné míře. Správní orgán I.st. tuto délku odůvodnil tak, že žalobce měl platný cestovní doklad, přičemž danou dobu vyhodnotil jako dostatečnou k tomu, aby si žalobce na území vyřídil potřebné záležitosti včetně těch týkajících se realizace vycestování. Správní orgán též dodal, že kdyby žalobce nemohl vycestovat z nějakého závažného důvodu a nestihl si vyřídít vízum, může požádat o prodloužení lhůty.
22. Soud ke stanovené lhůtě konstatuje, že žalobce neuvedl nic, co by mu mělo ve vycestování a jeho realizaci ve stanovené lhůtě jakkoli bránit. Žalobce nad rámec rodinných vztahů neuvedl nic, co by jej mělo k ČR jakkoli pevněji poutat, tím méně ve smyslu, že by nestihl vypořádat své záležitosti v dané lhůtě. Při výsledku dne 15. 8. 2022 naopak uvedl, že jej živí jeho partnerka, nemá peníze, nemá pracovní povolení ani o něj ne žádal. Že nepracuje žalobce

potvrdil i dne 18. 9. 2024 při dalším výsledku. Žalobce také zmínil, že pracovat nemůže, neboť nemá pobytové oprávnění. Za těchto okolností je dle soudu zřejmé, že žalobce může být ze strany partnerky finančně podporován i ve Vietnamu, nezmínil ani nic, co by mu mělo bránit nalézt si ve vlasti práci, situace může být řešitelná i opětovným návratem do ČR po legalizaci pobytu. Žalobce neuvedl žádné zdravotní omezení jeho ani partnerky. Výslovně naopak uvedl, že pokud bude muset vycestovat z ČR, bude nucen opustit rodinu, což nechce. Ve stejné větě však též zmínil, že by jel za svou rodinou do Vietnamu, což dle soudu jen dále dokládá a potvrzuje, že žalobce se má v případě vycestování kam do Vietnamu vrátit, kdy jedinou jeho překážkou vycestování je jeho subjektivní nesouhlas s takovým krokem z důvodu namítaného nezbytného pobytu žalobce u jeho rodiny v ČR, který nicméně bez dalšího nemůže na výše uvedeném nic změnit, nadto žalobce má možnost se do ČR případně opět vrátit.

23. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitek důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 23. 4. 2026

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce

